

BỐN NGÓN TAY

Lúc mới sinh ra, George Campbell đã bị mù. Khi George lên 6 , một việc xảy ra làm em không tự giải thích được. Buổi chiều nọ, George đang chơi đùa cùng các bạn, một cậu bé đã ném một quả banh về phía George. Chợt nhớ ra, cậu bé la lên : " coi chừng ! quả banh sắp văng trúng đấy ".

Quả banh đã đập trúng người George- và cuộc sống của George không còn như trước đây nữa. George không bị đau, nhưng cậu bé thật sự băn khoăn. Cậu quyết định hỏi mẹ : " làm sao Bill biết điều sắp xảy ra cho con trước khi chính con nhận biết được điều đó ?".

Mẹ George thở dài, bởi cái giây phút bà e ngại đã đến ! Đã đến cái thời khắc đầu tiên mà bà cần phải nói cho con trai mình biết " Con bị mù !".

Rất dịu dàng, bà cầm bàn tay của con, vừa nắm lấy từng ngón tay vừa đếm : Một- Hai - Ba - Bốn - Năm. Các ngón tay cũng tựa năm giác quan của con vậy. Ngón tay bé nhỏ này là nghe. Ngón tay xinh xắn này là sờ chạm. Ngón tay tí hon này là ngửi. Còn ngón bé tí này là nếm.

Ngần ngừ một lúc, bà tiếp :

_Còn ngón tay tí xiu này là nhìn. Mỗi giác quan như mỗi ngón tay, chúng chuyên chở các bức thông điệp lên bộ não của con.

_Rồi bà gập ngón tay mà bà đặt tên là "nhìn", khẹp chặt nó vào lòng bàn tay của con, bà nói :

_Con ạ! Con là một đứa trẻ khác với những đứa trẻ khác, vì con chỉ có bốn giác quan, như là chỉ có bốn ngón tay vậy : một-nghe, hai-sờ, ba-ngửi, bốn-nếm. Con không thể sử dụng giác quan nhìn. Bây giờ mẹ muốn chỉ cho con điều này. Hãy đứng lên, con nhé!

George đứng lên. Bà mẹ nhặt trái banh lên bảo :

_Bây giờ con hãy để bàn tay của con trong tư thế lấy trái banh.

George mở lòng bàn tay và trong khoảnh khắc cậu cảm nhận được quả banh cứng chạm vào các ngón tay của mình. Cậu bấu chặt quả banh và đưa lên cao.

_Giỏi, giỏi !- Bà mẹ nói- Mẹ muốn con không bao giờ quên điều con vừa làm. Con có thể giơ cao quả banh chỉ bằng bốn ngón tay thay vì năm ngón. Con cũng có thể có và giữ được một cuộc sống trọn vẹn và hạnh phúc với chỉ bốn giác quan thay vì năm nếu con bước vào cuộc sống bằng sự nỗ lực thường xuyên!

George không bao giờ quên hình ảnh " bốn ngón tay thay vì năm ngón". Đối với George, đó là biểu tượng của niềm hy vọng. Và cứ hễ mỗi khi bị nhụt chí vì sự khiếm khuyết của mình, George lại nhớ lại nhớ đến biểu tượng này để tự động viên mình. George hiểu ra rằng mẹ cậu đã rất đúng. George vẫn có thể tạo được một cuộc sống trọn vẹn và giữ lấy nó chỉ với bốn giác quan mà cậu có được.